

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.2. S. Bonaventura pauperum causam scripto tuetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

Quaedam exemplaria punctum sex-^{saecul. XIII.}
 tum contra exactiones Aulae Romanae ^{A. C. 1269.}
 non continent: sed subtractum merito
 creditur. Quamvis enim Aula Romana
 in reliquis hujus decreti punctis haud no-
 minetur, fatis tamen apparet, id tendere
 potissimum ad reprimendas summorum
 Pontificum molitiones contra propriorum
 Praesulum jura eligendi, collationes be-
 neficiorum & jurisdictionem litigiosam:
 etsi sanctus Rex fortassis etiam Procerum
 Judicumque profanorum molimina spe-
 ctaverit. Ab aliquot annis molestas cum
 Papa Clemente quanquam caeteroquin ^{Sup. lib. 85.}
 amico suo controversias habuerat de re-
 gio jure in vacantia beneficia Ecclesia-
 rum Remensis ac Senonensis: similibus-
 que disceptationibus praevertere, ad Re-
 gis prudentiam pertinebat. ^{§ 44. 58.}

§. II.

*S. Bonaventura pauperum causam
 scripto tuetur.*

Quidam Doctor Parisiensis nomine Gi-
 rardus Abbavillanus Guilielmum
 de Sancto Amore defendens denuo Fra-
 tres Mendicantes scripto impugnaverat,
 cui sanctus Bonaventura pro responsione
 opposuit opus inscriptum Patrocinium
 Pauperum, hoc anno 1269, ut putatur,
 L1 4 editum.

Sæcul. XIII.
A.C. 1269.

Vading.
263. n. 6. Bonav. opusc.
to. p. 395.
edit. Paris.
1647.

Aug. serm.
3. in p. 103.
n. II.

p. 400.

editum. Ibi authorem confutatum haud nominat, seu non cognoverit, seu hominis famæ pepercerit. Ut vidimus, quando Religiosis Mendicantibus objectum fuerat, Christum in oculis aliquid pecuniæ reservasse, reposuerunt, hoc eum per indulgentiam erga debiles fecisse. Girardus Abbavillanus hanc propositionem appellabat errorem noxium, illam indulgentiam cum summa Christi perfectione non coherere asserens. S. Bonaventura respondet per verba S. Augustini: Christus habebat crumenam, & sanctorum mulierum obsequia admittebat. Tum venit S. Paulus, qui ejusmodi subsidium recusabat. Num igitur perfectius agebat quam Christus? Contra Christi ratio agendi sublimior erat, quia charitati plus dabat. Sciebat Paulum talibus auxiliis non usurum: ac ne damnaret illos, qui ea quærent, debilibus eadem accipiendi exemplum præbere ipse voluit.

Girardus etiam dicebat: Blasphemia est negare, Christum esse in qualibet re imitandum præsertim tendentibus ad perfectionem. S. Bonaventura reponit: Ergo imperfectus nuncupabitur S. Paulus, quod sequi se foeminas passus non sit, quæ victum ipsi subministrarent; imperfectus S. Joannes Baptista, quod vitam duxerit in solitudine, vinumque nunquam biberit: imperfectio vocabitur esse arbi-

arbitrum inter fratres de hæreditate disceptantes; imperfectio non relinquere loculos suos in manibus infidi œconomi. Nempe quamvis Christus omnis perfectionis norma sit, non quivis tamen Christianus ad omnes ejus actiones singulares se conformare debet. In nostris viribus non est potentiam illius sapientiamque imitari patrando miracula, & arcana mentium detegendo. Non omnium est imitari ejus facta, quæ summam auctoritatem postulabant; ut venditores e templo ejicere; Pontifices vehementibus verbis perstringere; remittendo peccata & Sacramenta impertiendo functiones sacerdotii exercere. Quidam imitari debent, quæ per indulgentiam erga infirmitatem nostram fecit, abscondens se, cum peteretur insidiis, & suum Patrem, ut cruciatus ab ipso averteret, orans. Aliis demum sequenda sunt perfectionis exempla, quæ per inopiam & virginitatem suam, transigendo noctes precibus, & in mortem pro inimicis suis se tradendo præbuit.

Girardus perhibebat, perfectionem, & imperfectioem, sibi opponi sicut virtutem ac vitium, sanitatem & morbum. S. Bonaventura id negans, Imperfectio, de qua hic agitur, inquit, non est malum, sed minus duntaxat bonum, veluti matrimonium cum perfecta continentia collatum:

L 1 5

latum:

Sæcul. XIII.

A.C. 1269.

Sæcul. XIII.
A.C. 1269.

p. 402.

p. 404.

latum: Et perfectio consistit in exercitatione non modo virtutum præceptorum, verum etiam operum gratuitorum, & in patientia tam magna, ut ærumnas amet etiam. Hæc autem perfectio major est in illo, qui se voto, ut ad eam per omnem vitam suam aspiret, consulto astringit, sic Deo non fructus tantum sed arborem ipsam, scilicet voluntatis fundum, tribuens. Dantur in perfectione gradus: virginitas eminent præviduitate: & perfectio diversa est pro ratione statuum: alia Præfuli, alia privato convenit. Antistes non suam solius, sed & gregis sui salutem procurare, jamque ut privatus, antequam illius curam suscipiat, esse perfectus debet, atque hoc oneris ob pericula ei annexa non nisi integritate accipere. E contrario quia Religiosus privatæ salutis suæ invigilat, vitiosi & imperfecti cupere hunc statum & amplecti possunt, ut in eo se purgent ac perficiant: cum tamen privatus homo etiam perfectissimus munus Præfulis cum decencia & sine arrogantia captare nequeat.

p. 396.

Tum S. Bonaventura Girardo Abbavillano respondet de insectationis mortisque fuga, quam hic Doctor maxime prelaudabat tanquam actionem viri sanctissimi perfectissimisque dignam. Hujus vero disputationis occasio fuisse videtur agendi

agendi ratio S. Francisci ac primorum e-
 jus discipulorum, qui nimis ardentem a-
 pud ethnicos necem quæsierant, ut Mar-
 tyres Marocenses Septanique & ipse San-
 ctus in obsidione Pelusii anno 1219.
 Quapropter S. Bonaventura bene probat,
 Christianæ perfectionis esse per mortem
 Deo conjungi cupere; atque Christum se
 occultentem non timuisse illam sed vitaf-
 se, ut imbecilles indulgentia exemploque
 suo purgaret, ac solaretur. At S. Do-
 ctor quantum mihi quidem videtur, ni-
 mium dicit, dum contra regulas bonæ
 antiquitatis asserit, perfectionis esse ultro
 se morti exponere: & quæ de quibus-
 dam Apostolis atque Martyribus asserit,
 exempla indicant, eum falsis deceptum
 actis fuisse.

Girardus abstinentiam & jejunium
 imperfectis tantummodo convenire dice-
 bat temperare gulæ nescientibus. Ab-
 utebatur etiam quodam Pauli loco de de-
 ceptoribus, qui novissimis venturi tem-
 poribus, & conjugium ciborumque a Deo
 productorum usum interdicturi essent.
 At S. Bonaventura hanc vaticinationem
 ad Manichæos attinere, abstinentiamque
 ac jejunium exercitia perfectionis esse
 generatim ac perbene ostendit.

Dein ad paupertatem progressus affir-
 mat perfectissimam consistere in abdic-
 atione omnis dominii bonorum tempora-
 lium

Sæcul. XIII.
 A.C. 1269.

Sup. lib. 78.
 §. 25. 44. 27.

p. 405.

Sup. lib. 7.
 §. 36. 40.

p. 411.

p. 410.

I. Tim. 4.

p. 417.

Sæcul. XIII.
A. C. 1269.

lium tam communium quam privatorum, nec nisi simplicem eorum usum ad vitam plane necessarium admittere. Hoc erat systema Religiosorum Mendicantium. Quod ut stabiliat, prius paupertatis genus primitivam Christianorum Ecclesiam Hierosolymis omnia bona sua communiter possidentium, alterum Apostolos esse amplexos perhibet, pro certo sumens, sed non demonstrans, eos non ut reliquos ex his bonis communibus victitasse.

p. 422 B. p.
418.

Servatorem ipsum mendicasse ut probet. S. Bernardum citat, quem dixisse refert, Christum duodecim annos natum infans parentibus Hierosolymæ manentem tri-duo victum ostiatim quæsisisse. Hic autem locus non est S. Bernardi, sed Eleri Abbatis Rievallensis, qui solum per conjecturam inquit: Quid dicam, Domine? An, ut omnes humanæ naturæ miseras susciperes, ostiatim stipem petebas?

p. 425. 437.

Girardus asseverabat majoris esse perfectionis patrimonio carentem vivere de bonis Ecclesiasticis, quam omnino nihil possidere. S. Bonaventura concedit, ea posse teneri salva perfectione, & administrantibus tuenda esse: at semper contendit esse tutius perfectiusque possidere nihil. Extollit paupertatis integræ utilitates præsertim ad exponendum Evangelium, cujus doctrina credibilior sit & acce-

p. 427.

432.

acceptior suos præcones omnia bona temporalia prorsus aspernari cernentibus.

Sæcul. XIII.

A. C. 1269.

438.

Præterea Girardus ad Fratres Minores, Afferitis, aiebat, vos usum quidem rerum complurium, nullius tamen dominium habere. Sed, ut nemo non videt, hæc opinio ridicula est in rebus usu peruentibus, qui quod consequitur, ab earum dominio separari nequit. Cujusnam igitur est pecunia, quam postulatis, & ex omni parte congeritis, si nihil communiter habetis? S. Bonaventura reponit: Ad Papam & Romanam Ecclesiam pertinent, quæcunque nobis dantur: nos duntaxat simplicem eorum usum habemus. Sumus respectu Papæ, quod de jure Romano filii familias sunt, qui nullam rem possunt accipere, cujus dominium non protinus ipsorum pater obtineat. Traditum nobis donum est instar illius, quod monacho privato affertur: qualiscunque sit donantis intentio, muneris dominium ad cœnobium & Abbatis arbitrium transit. Præterea secundum regulas juris nemo quidquam acquirere potest, nisi velit: Fratres autem Minores nullam acquirendi intentionem habent: eorum voluntas prorsus contraria est: ita licet tangant, quod accipiunt, nec dominium ejus nec possessionem obtinent: id quod Papæ cunctis humanis legi-

legi-

Sæcul. XIII.
A.C. 1269.
legibus superioris autoritate confirma-
tur. Jurisconsultis relinquo judicandum,
an ille, qui ambabus manibus, quod sibi
offertur, capit, acquirendi animum, quid-
quid dicatur, non habeat.

p. 439.

S. Bonaventura pergit: Pecuniam
Fratribus nostris victus causa donatam
ad familiam vel Ordinem non pertinere
certum est: quia regula vetat, ne quis
eorum aliquam aut per se aut per alium
interpositum accipiat. Quapropter, qui
hanc pecuniam illorum bono adhibet,
non id facit ipsorum nomine, sed tan-
quam procurator donantis, cui semper
est propria, donec sic impendatur, id
quod etiam juris civilis autoritate fulcit.
Porro S. Franciscus, subjicit S. Doctor,
singulariter prohibuit, ne pecuniam pos-
sideremus, quippe quæ præ bonis reli-
quis tentare, occupare, irretire etiam
perfectos queat. Prope finem hujus or-
pusculi dicit, Fratres Minores annos se-
xaginta & amplius de magna stipis co-
pia vivere: quod indicat hunc annum
1269. aut sequentem: nam prima regu-
læ approbatio facta est an. 1210. De-
nique fatetur, majoris perfectionis fore
exemplo S. Pauli inter sacras conciones
laborare manibus, alendi se ac insuper
stipem dandi gratia. Sed debilitatem
corporum & tarditatem ingeniorum no-
stri seculi id non admittere dicit.

p. 443. E.

Sup. lib. 76.

S. 54.

p. 446. F.

S. III.